

Conclusies

- nietigverklaring van het stilzwijgend besluit van EIGE van 26 augustus 2016 tot afwijzing van verzoekers verzoek van 26 april 2016 om een tweede verlenging van zijn arbeidsovereenkomst;
- voor zover nodig, nietigverklaring van het besluit van EIGE van 20 januari 2017, waarvan verzoeker kennis is gegeven op 23 januari 2017, tot afwijzing van verzoekers klacht van 3 oktober 2016 tegen het stilzwijgend besluit;
- vergoeding van de materiële en immateriële schade die verzoeker heeft geleden;
- vergoeding van alle kosten van de onderhavige procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij drie middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan schending van de motiveringsplicht en dus van het beginsel van behoorlijk bestuur.
 - Verweerder heeft het besluit tot afwijzing van het verzoek en van de klacht niet gemotiveerd. Dit is in strijd met de motiveringsplicht en met het beginsel van behoorlijk bestuur.
2. Tweede middel, ontleend aan schending van artikel 8 van de Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de EU en van besluit nr. 82 van EIGE van 28 juli 2014 over de procedure van verlenging/niet-verlenging van overeenkomsten van tijdelijk en contractpersoneel („Besluit 82”).
 - Verweerder heeft nagelaten om op de juiste wijze gebruik te maken van de discretionaire bevoegdheden die hem door bovengenoemde bepalingen zijn verleend en heeft niet alle relevante feiten van de zaak volledig en tot in detail onderzocht.
3. Derde middel, ontleend aan procedurele onregelmatigheden waaronder schending van de interne procedureregels zoals vastgelegd in Besluit 82, schending van de rechten van verweer, van het recht om te worden gehoord, van het beginsel van behoorlijk bestuur en niet-nakoming van de zorgplicht.
 - Verweerder heeft niet alleen verzuimd om de procedure te volgen zoals vastgelegd in Besluit 82, maar heeft eveneens nagelaten om op andere wijze doeltreffend kennis te nemen van verzoekers standpunten. Hij dus verzuimd om vóór de vaststelling van het besluit van 26 augustus 2016 verzoeker te vragen om relevante informatie over zijn belangen en heeft verzoeker niet de mogelijkheid gegeven om zijn verweer op de juiste wijze voor te bereiden.

Beroep ingesteld op 10 mei 2017 — Michela Curto/Parlement

(Zaak T-275/17)

(2017/C 239/62)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Michela Curto (Genua, Italië) (vertegenwoordigers: L. Levi en C. Bernard-Glanz, advocaten)

Verwerende partij: Europees Parlement

Conclusies

- nietigverklaring van het bestreden besluit van 30 juni 2016 tot afwijzing van verzoeksters verzoek om bijstand en, voor zover nodig, van het besluit tot afwijzing van de klacht;
- veroordeling van de verwerende partij tot betaling, aan verzoekster, van het bedrag van 10 000 EUR, dan welk elk ander bedrag dat het Gerecht redelijk zal achten, ter vergoeding van de immateriële schade die zij heeft geleden, vermeerderd met rente tegen het wettelijk percentage tot de volledige betaling ervan;

— verwijzing van de verwerende partij in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij twee middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan een kennelijk onjuiste beoordeling

— De verwerende partij heeft zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat het betrokken gedrag niet ongepast was en dat het niet tot gevolg had dat verzoeksters persoonlijkheid, waardigheid, fysieke of psychische gezondheid werden aangetast.

2. Tweede middel, ontleend aan schending van artikel 24 van het Ambtenarenstatuut en niet-nakoming van de bijstandsplicht.

— De verwerende partij heeft onder andere het verzoek om bijstand niet serieus en snel behandeld, zoals de rechtspraak vereist.

Beroep ingesteld op 15 mei 2017 — Keolis CIF e.a./Commissie

(Zaak T-289/17)

(2017/C 239/63)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partijen: Keolis CIF (Le Mesnil-Amelot, Frankrijk), Keolis Val d'Oise (Bernes-sur-Oise, Frankrijk), Keolis Seine Sénart (Draveil, Frankrijk), Keolis Seine Val de Marne (Athis-Mons, Frankrijk), Keolis Seine Esonne (Ormoy, Frankrijk), Keolis Vélizy (Versailles, Frankrijk), Keolis Yvelines (Versailles) en Keolis Versailles (Versailles) (vertegenwoordigers: D. Epaud en R. Sermier, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partijen verzoeken het Gerecht:

— primair, gedeeltelijke nietigverklaring van het besluit van de Europese Commissie van 2 februari 2017 betreffende de steunregeling SA.26763 2014/C (ex 2012/NN) die Frankrijk tot uitvoering heeft gebracht ten behoeve van de ondernemingen voor vervoer per bus in de regio Île-de-France, voor zover in artikel 1 van dat besluit wordt verklaard dat de steunregeling „onrechtmatig” tot uitvoering is gebracht, ofschoon het ging om een bestaande steunregeling;

— subsidiair, gedeeltelijke nietigverklaring van het besluit van de Europese Commissie van 2 februari 2017 betreffende de steunregeling SA.26763 2014/C (ex 2012/NN) die Frankrijk tot uitvoering heeft gebracht ten behoeve van de ondernemingen voor vervoer per bus in de regio Île-de-France, voor zover in artikel 1 van dat besluit wordt verklaard dat de steunregeling „onrechtmatig” tot uitvoering is gebracht, voor de periode vóór 25 november 1998;

— verwijzing van de Europese Commissie in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen twee middelen aan.

1. Eerste, primair aangevoerde, middel: de betrokken regionale steunregeling is niet onrechtmatig tot uitvoering gebracht, aangezien zij niet was onderworpen aan de verplichting tot voorafgaande aanmelding. De regionale steunregeling is immers een bestaande steunregeling in de zin van artikel 108, lid 1, VWEU en artikel 1, onder b), en hoofdstuk VI van verordening (EU) 2015/1589 van de Raad van 13 juli 2015 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2015, L 248, blz. 9) (hierna: „verordening 2015/1589”). Volgens de op de bestaande steunregelingen toepasselijke bepalingen is de tenuitvoerlegging van dergelijke regelingen niet onrechtmatig, daar de Commissie in voorkomend geval slechts dienstige maatregelen kan voorschrijven om deze in de toekomst te doen evolueren of te doen verdwijnen.